

ODLET

MOTÝL

A. G. RIDDLE

AUTOR TRILÓGIE ZÁHADA PŮVODU, KTOREJ SA PREDALO
VIAC AKO JEDEN A POL MILIÓNA VÝTLAČKOV

ODLET

A. G. RIDDLE

Tento román je fikciou. S výnimkou častí, ktoré ňou nie sú.

Copyright © 2014 by A.G. Riddle

All rights reserved.

AGRiddle.com

Translation © Mgr. Lenka Jalilah Hrušková, PhD. 2015

Cover photo © Antonio Guillem / Shutterstock, Jackal Yu / Shutterstock

Design © Motýľ design 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-060-5

ODLET

A. G. RIDDLE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Pre tých, ktorí sú dostatočne zaťatí na to, aby dokázali snívať.

1. ČASŤ
PREŽIVŠÍ

1

Harper

Toto lietadlo o hodinu pristane a ja budem nútená uskutočniť rozhodnutie, ktoré môžem ľutovať po zvyšok svojej pozemskej existencie. V závislosti od toho, ako sa to bude vyvíjať, môže nasledovať chaos a bieda. Alebo číra blaženosť. Povedala by som, že je to šanca päťdesiat na päťdesiat. Nedesím sa. Dokonca už o svojom rozhodnutí nepremýšľam každú sekundu tak ako predtým.

Rovnako ako väčšina spisovateľov, ani ja nepublikujem veľa. A nie som ani ktovieako platená. Lietam ekonomickou triedou a v deviatich prípadoch z desiatich som zaseknutá medzi osobou, ktorá sa trasie zimnicou a rozkašle sa práve vtedy, keď to najmenej očakávam, a ženatým mužom, ktorý sa ma nevzrušene pýta: „Ako je možné, že taká roztomilá pipka, ako ste vy, je stále nezadaná?“ Podozrievam letecké spoločnosti, že v systéme majú pri mojom mene poznámku: „Nikdy sa nesťažuje, usadiť na mizerné miesto.“

No tentoraz je to iné.

Približne pred šiestimi hodinami som vstúpila do magického sveta. Na miesto, ktoré existuje len na krátky okamih v časopriestore dvanástich kilometrov nad zemským povrchom. Do prvej triedy medzinárodného letu. Táto ríša blaženosti, ktorá sa náhle vynorí a rovnako rýchlo zasa stratí ako nejaký alternatívny vesmír, má svoje vlastné čudné zvyky a rituály. Vrhla som sa do toho po hlavu s vedomím, že je to pravdepodobne môj posledný excelentný zážitok. Cena letenky sa vyrovnala sume dvoch mesačných nájomov za môj miniatúrny bytík v Londýne. Radšej by som brala peniaze v librách, ale letenka bola darom. Presnejšie povedané, bola pokusom a manipuláciou zo strany miliardára, ktorý ma na našom stretnutí v New Yorku do toho rozhodnutia tlačil. Ale na to teraz nesmiem myslieť.

Let z New Yorku do Londýna trvá vyše šesť hodín. Každých pätnásť

minút ťukám na obrazovku, kontrolujem, kde lietadlo práve je a želám si, aby len letelo a letelo, až kým sa mu neminie palivo. Možno podstrčím letuške lístok s odkazom: „Klesnite pod úroveň dvanástich kilometrov, budeme sa len tak vznášať!“

„Hej, koho mám zabiť, aby mi už konečne niekto dolial? A prečo nejde internet?“

Problémy v raji. Pokiaľ je mi známe, medzi cestujúcimi prvej triedy sú len dve nešťastné osoby. Tejto neurotickej zóne hovorím „Ulička napätých a sarkastických poznámok“. Približne viac ako tridsať jej dočasných osadníkov sa nepokojne vrtí, pije a súťaž v prednese jedovatých vyjadrení od chvíle, keď sme sa odlepili od zeme. Jedného z nich poznám. Je to muž, ktorý sa práve teraz násťoživo dožaduje ďalšieho drinku. Viem, čo ho zožiera, lebo som v tom zainteresovaná. Volá sa Grayson Shaw a vynaložila som všetko úsilie na to, aby som sa mu vyhla.

„Hej, hovorím s vami,“ kričí Grayson.

Štíhla tmavovlasá letuška, ktorá má na menovke napísané „Jillian“, vystrčí hlavu z kuchynky. „Pane, kapitán práve rozsvietil nápis Zapnite si bezpečnostné pásy, preto sme prerušili podávanie nápojov.“

„Preboha, tak mi sem hodte dve minifľašky. Veď sme len necelých dva a pol metra od seba.“

„Kašlite naňho, Jillian,“ ozve sa ďalší cestujúci. „Dve minifľašky jeho problém nevyriešia.“

„Vďaka, náhodný chlapík na sedadle 2A. Naozaj skvelý postreh.“

Grayson vyskočí práve vo chvíli, keď lietadlom zatrasie ďalšia vlna turbulencií. Cítim, ako sa pri vstávaní zaprie o zadnú stranu mojej opierky hlavy a hrnie sa dopredu. Dlhé blond vlasy mu padajú do tváre a zakrývajú výhľad mojím smerom, takže ma nevidí, čomu som veľmi rada. Zastaví sa pred prvým radom sedadiel, kde sedím, pri vchode do kuchynky.

„Okej, nie je to až také ťažké. Ste koktailová servírka v oblakoch. Takže mi podajte tie fľašky.“

Úsmev z Jillianinej tváre pomaly mizne. Po niečo sa načiahne, ale vtom zazvoní palubný telefón, a tak siahne po ňom.

Grayson si šúcha spánky a otáča sa. Jeho pohľad sa stretáva s mojím. „Ty? Ježiši, tento let je čím ďalej, tým horší.“

Chystá sa do mňa pustiť, keď sa zrazu k nemu neprijemne blízko po-

staví ďalší pasažier. Je to celkom fešák, má krátke tmavé vlasy, úzku tvár, neohrozený pohľad.

Grayson naňho chvíľu zíza, potom natiahne hlavu. „Môžem vám nejak pomôcť?“

„Vlastne som sem prišiel, aby som pomohol ja vám.“

Obyčajne sa do takýchto mačovských záležitostí nestarám, ale musím priznať, že tento hrdina zo sedadla 2A sa mi páči.

Po ďalšej turbulencii naberajú udalosti prudší spád. To „bum“ je ohlušujúce. Čas akoby sa natiahol. Na podlahe predou mnou sa váľajú dvaja muži. Možno zápasia, ťažko povedať.

Prepuká chaos. Letušky bežia lietadlom, sťahujú všetky veci, kričia na ľudí, aby sa vrátili na svoje miesta a zapli si bezpečnostné pásy. Z reproduktorov počuť nejaký hlas, ale jednotlivé slová nedokážem rozoznať.

Priehradky nad hlavami sa otvárajú. Priamo predou mnou visí kyslíková maska. Okrúhla žltá plastová miska s plochým dnom. Hojdá sa hore-dolu na plastovej hadičke ako piňata, tesne mimo dosahu.

Grayson zmizol. Nevie kam a je mi to jedno. Druhý muž vstáva, opiera sa o deliacu stenu v snahe získať stabilitu, pozerá sa po celom lietadle, mierne žmúri oči a pohybuje nimi zľava doprava, akoby niečo v duchu vypočítaval. Nakoniec sa zvalí na sedadlo vedľa mňa a pevne si zatiahne bezpečnostný pás.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ vyslovím, no nie som si istá, či ma v tom okolitom hluku vôbec počul.

„Počuješ ma?“

Z nejakého dôvodu je jeho hlas krištáľovo čistý. Má americký akcent a jeho upokojujúci tón ostro kontrastuje s pekelnou vravou okolo nás. Mám pocit, akoby sme boli v bubline, on a ja, zatiaľ čo sa vonkajší svet rozpadá a čas sa závratne zrýchľuje.

„Áno,“ odpovedám a konečne počujem svoj vlastný hlas, akoby prichádzajúci z diaľky.

„Schúl sa do seba a hlavu si daj medzi kolená. Prsty rúk si prepleť na zátylku. Nepozerať sa hore.“

„Prečo?“

„Myslím si, že sa zrútime.“

2

Nick

Som nažive, ale už mi bolo aj lepšie.

Bolí ma každý centimeter tela. Predošlé nepatrné omámenie alkoholom je fuč, nahradila ho pulzujúca bolesť hlavy. Najviac ma bolí v okolí panvy. Tesne pred dopadom som si povolil bezpečnostný pás, aby som si chránil vnútorné orgány. Pomohlo to, ale nie celkom bez následkov. Začnem si rozopínať pás, ale... moment.

Je príliš ticho.

Svetlá nesvietia, ale cez okná preniká dovnútra slabé mesačné svetlo. Za sebou počujem stony. Táto 777 mala na palube vo chvíli, keď sa odlepovala od zeme na letisku JFK, približne dvestopäťdesiat ľudí. Ak by prežil čo i len zlomok z nich, kabína by bola plná hlasov a zrejme aj kriku. Toto relatívne ticho je zlým znamením.

Zdá sa, že myseľ mám jasnú a môžem chodiť. Možno som jedným z mála tých, ktorí prežili v akej-takej kondícii. Musím pomôcť ostatným. Prvýkrát od chvíle, nuž... odkedy si pamätám, sa cítim celkom normálny a poháňa ma pocit nutnosti a naliehavosti. Cítim, že som nažive.

Žena vedľa mňa sa stále nepohla. Je zhrbená, s hlavou medzi kolienami a dlaňami zopnutými na zátylku tak, ako som jej kázal.

„Hej.“ Hlas mám chrapľavý.

Nepohne sa.

Načiahnem sa a zhrniem jej blond vlasy dozadu. Zľahka sa otočí, pozrie na mňa zakrvácaným okom, začne sa pomaly posúvať a odhaľovať mi svoju útlu tvár. Aj druhé oko má krvavé. Krvná podliatina sa jej ťahá od spánku až k brade.

„Si v poriadku?“

Prikývne a nasucho preglgne. „Áno, myslím si, že som.“

Čo ďalej? Overím jej psychický stav?

„Ako sa voláš?“

„Harper. Harper Laneová.“

„Kedy si sa narodila, Harper?“

„Jedenásteho decembra.“ Zľahka sa usmeje bez toho, aby dodala rok.

Áno, je v poriadku. Vyzerá na to, že má niečo pred tridsiatkou alebo tesne po nej. A je to Britka, čo som si predtým neuvedomil. Pravdepodobne na ceste domov do Londýna.

„Zostaň tu, o chvíľu som späť.“

A teraz test. Uvoľňujem si pás, postavím sa a okamžite narážam do steny. Lietadlo sedí asi v tridsaťstupňovom uhle nosom dolu, mierne naklonené doľava. Opieram sa o priečku a čakám, či sa bude bolesť stupňovať.

Otáčam hlavu a prvýkrát sa pozerám dolu uličkou. Od šoku ani nedýcham.

Lietadlo je preč. Takmer všetko z neho je preč. Zostala len prvá trieda a kabínky biznis triedy. Hneď za biznis sekciou sa cez otvor derú dovnútra tri veľké konáre, navzájom poprepletané krížom-krážom. Okolo otrhaného okraja diery šľahajú do temného lesa elektrické iskry. Drvivá väčšina cestujúcich bola v ekonomickej triede a po nej tu nezostala ani stopa – len stromy a tichý les. Zvyšok lietadla môže byť pokojne aj dvesto kilometrov odtiaľto. Alebo rozbitý na milión častí. Som prekvapený, že my sme v jednom kuse.

Z druhej strany steny počujem rytmické búchanie. Uvedomujem si, že síce nieisto, ale kráčam popri prepážke oddeľujúcej prvú triedu od kuchynky. Je to letuška Jillian. Búši na dvere kokpitu.

„Nevychádzajú von,“ povie, keď ma zbadá.

Skôr ako stihnem zareagovať, pohne sa smerom k stene, schmatne telefón, chvíľu načúva, potom ho odhodí nabok. „Mŕtvi.“

Podľa mňa je v šoku. Aké priority treba v takejto chvíli dodržať? Pozriem sa späť na iskry narážajúce do pokrúteného kovu. „Jillian, aké veľké je riziko požiaru?“

„Požiaru?“

„Áno. Je v tejto časti lietadla nejaké palivo?“ Znie to ako rozumná otázka, ale ktovie?

Jillian sa pozerá mimo mňa, je zmätená. „Požiar by nemal byť. Kaptán nedoplnil palivo. Aspoň si myslím...“

V prvej triede zdvihne hlavu muž stredného veku. „Oheň?“

Ľudia okolo neho začnú slovo ticho opakovať.

„Kde sme?“ Vyzerá to ako ďalšia logická otázka.

Jillian len zíza, ale Harper odpovedá: „Boli sme nad Anglickom.“ Keď sa nám stretnú pohľady, dodáva: „Sledovala... Sledovala som priebeh letu na monitore.“

Konečne prvá dobrá správa, ale príliš dlho sa ňou nezaoberám. Slovo *oheň* sa dostalo k nevhodnej osobe.

„Je tu oheň! Musíme sa dostať von!“ zakričí niekto. Ľudia sa začnú hrnúť zo sedadiel. V stiesnenom priestore sa na seba v panike tlačí asi dvadsať ľudí. Niekoľkí cestujúci sa oddeľujú z masy a náhlia sa k rozoklanému otvoru v zadnej časti. Vzápätí sa obrátia a vracajú späť, boja sa skočiť. Výkriky „Sme v pasci!“ sa miešajú s krikom „Horí!“ a situácia začína byť kritická. Bielovlasá žena v biznis triede stráca rovnováhu a padá. Ľudia sa ženú dopredu priamo cez ňu, šliapu po nej, kým ja a Jillian tam stojíme v nemom úžase. Žena zúfalo kričí, ale jej nárekom sa dav nespomaľuje.

Náhlia sa dopredu, rútia sa priamo na nás.

3

Nick

Pre hrozbu valiaceho sa davu sa Jillian spamätáva. Roztiahne ruky, ale hlas jej zlyháva. Cez tú masu ľudí ju sotva počujem.

Staviam sa do uličky priamo pred ňu a kričím hlasom silnejším a čistejším, ako som očakával: „Stojte! Ľudia, stojte, veď ubližujete tej žene! Počúvajte. Žiadny. Oheň. Tu. Nie je.“ Každé ďalšie slovo vyslovujem pomalšie a tichšie ako predchádzajúce a nalievam do davu pokoj. „Jasné? Žiadny oheň. Žiadne nebezpečenstvo. Upokojte sa.“

Až na niekoľko strkancov a šľuchancov sa dav upokojuje. Všetky pohľady sa upierajú na mňa.

„Kde sme?“ vykrikuje nejaká žena.

„V Anglicku.“

To slovo sa nesie davom v dôvernom tóne, akoby to bolo nejaké tajomstvo.

Jillian vychádza spoza môjho chrbta a sadá si na stoličku.

Všetci preživší začnú zrazu na mňa chrliť otázky ako novinári v posledných sekundách brífingu v Bielom dome.

„Pomoc je na ceste,“ počujem sám seba. „Teraz je najdôležitejšie to, aby sme zostali pokojní. Ak podľahnete panike, ľudia sa môžu zraniť. A ak budete zodpovední za ublíženie na zdraví ostatných pasažierov, budete čeliť obvineniu z trestného činu.“ Na chvíľu sa odmlčím a potom dodávam, aby som uviedol veci na správnu mieru: „Médiá sa budú zaujímať o to, kto spôsobil po havárii zbytočné problémy. Takže môžete očakávať, že sa ocitnete v ranných správach.“ Zdá sa, že hrozba verejného znemožnenia, z ktorého má väčšina ľudí najväčší strach, zabrala. Vrava postupne tichne a nahrádzajú ju podozrievavé postranné pohľady na okolostojacich ľudí v snahe odhadnúť, kto z nich by ich asi tak mohol natrieť za netaktné správanie.

„Ak máte bolesti, zostaňte tam, kde ste. V prípade vnútorných zranení

je pohyb to najhoršie, čo môžete urobiť. Keď sem dorazia záchranári, prezrú vás a rozhodnú o tom, kedy a ako s vami treba hýbať.“ V každom prípade, počúva sa to dobre.

„Kde je kapitán?“ pýta sa obézny muž v strednom veku.

Našťastie (alebo nanešťastie), reťaz klamstiev sa neprerušila. „Práve teraz komunikuje s tímom záchranárov.“

Jillian sa na mňa prekvapene pozrie. Vyzerá to tak, že sa rozhoduje medzi tým, či prijať moje vyhlásenie ako dobrú správu alebo lož. Zaujímá ma, do akej miery mi môže byť nápomocná.

„Kto ste?“ vykrikuje ďalší pasažier.

„Je to len cestujúci, tak ako my všetci ostatní.“ Vyzerá to tak, že opilec zo sedadla 2D prežil. Žiaľ. Provokatívne sa na mňa díva sklenenými očami. „Ignorujte tohto klauna.“

Pokrčím plecami. „Samozrejme, že som cestujúci. Kto iný by som mal byť? A teraz počúvajte. My všetci, ktorí môžeme chodiť, disciplinované a usporiadane opustíme lietadlo. Sadnite si teraz na najbližšie sedadlo. Všetci. A čakajte, kým nebudete vyzvaní. Táto mladá dáma,“ ukazujem na Jillian, „otvorí o chvíľu núdzový východ, a keď vyvolá číslo vášho radu, urobíte, čo vám povie. Ak je na palube lekár, nech príde okamžite za mnou.“

Jillian otvára východ na ľavej strane prednej časti lietadla. Počujem, ako sa nafukuje evakuačná šmýkačka. Postavím sa vedľa nej a pozriem von. Šmýkačka sa zachytila o okolité stromy, ale ľudia sa po nej aj tak dostanú bezpečne na zem asi dva metre pod nami. Nos lietadla visí niekoľko metrov nad zemou. Celá táto časť je zachytená na stromoch, ale zdá sa, že je dosť stabilná.

„Čo teraz?“ pýta sa ma Jillian tichým hlasom.

„Ako prvých začni von posielat' ľudí zozadu.“ Zisťujem, že táto stratégia minimalizuje posun lietadla.

O päť minút je pri šmýkačke vytvorený rad a začína sa rysovať celkový obraz. Zdá sa, že všetci z prvej triedy prežili, ale mnohí z biznis triedy, možno polovica z dvadsiatich, sa nehýbe.

Zastaví sa pri mne žena s čiernymi vlasmi po pleciah, ktorá môže mať niečo po štyridsiatke. „Pýtali ste sa na lekára?“ Hovorí s miernym prízvukom, myslím si, že nemeckým.

„Áno.“

„Ja... Som doktorka medicíny, ale nevykonávam aktívnu prax.“

„Áno, nuž, tak dnes budete.“

„Dobre,“ povie, stále váhavo.

„Jillian vám dá balíček prvej pomoci. Chcem, aby ste vyšetrili všetkých, ktorí prežili, a začali s ošetrovaním. Postarajte sa najprv o tých, ktorí sú v bezprostrednom ohrození. Potom o deti, ženy a nakoniec o mužov.“

Lekárka sa bez jediného slova vyberie smerom ku kabíne s Jillian po boku. Ja dohliadam pri východe na to, aby mali ľudia dostatočný rozstup, aby na šmýkačke nedochádzalo ku kolíziám. Konečne vidím, ako ide von posledná pasažierka, staršia žena, ktorú predtým takmer ušliapali. Len čo sa jej nohy dotknú zeme, starší muž, pravdepodobne jej manžel, ju chyťí za ruku a pomôže jej vstať. Pomaly mi zakýva a ja mu odkývam späť.

Z kuchynky medzi prvou a biznis triedou počujem cinkanie sklenných fliaš a našťvaný hlas. 2D niekomu nadáva.

Vyberiem sa tým smerom. Harper stojí oproti 2D, v tvári sa jej zračí bolesť. 2D má na naklonenom stolíku zoradený tucet minifľaštičiek. Polovica z nich je prázdna. 2D práve odkrúca uzáver na Tanqueray.

„Prestaň už chl'astať,“ vyšteknem naňho. „Alkohol sa nám môže ešte hodiť na medicínske účely.“ Ak sa nám dezinfekcia minie skôr, ako príde pomoc, v tom prípade bude alkohol lepší ako nič.

„To je pravda. Práve teraz ho užívam ako medicínu.“

„Myslím to vážne. Nechaj to a vystúp z lietadla.“

Teatrálne berie do ruky palubný telefón. „Veľký potlesk pre kapitána Katastrofu, antifľaškového nacistu.“ Imituje ovácie davu, vyleje do seba obsah fľašky, ktorú drží v ruke, a utrie si ústa. „Niečo ti poviem,“ pokračuje posmešným tónom. „Urobíme kompromis. Dostaneš tie fľašky, len čo ich dám do poriadku.“

Urobím krok jeho smerom. Harper sa stavia medzi nás. Zastaví ma pevný stisk na ramene.

Je to doktorka.

„Som hotová,“ hovorí. „Niečo musíte vidieť.“

Zvláštny tón doktorkinho hlasu mnou hrkne. Vrhnem tvrdý pohľad na 2D, otočím sa a spolu s Harper nasledujem doktorku.

Zastaví sa pri sedadle, na ktorom sedí černochoch stredného veku v tmavom obleku. Je opretý o stenu, mŕtvy. Na tvári má zaschnutú krv.

„Tento muž zomrel v dôsledku tupých úderov do hlavy,“ hovorí doktorka tichým hlasom. „Otlkol si hlavu o zadnú časť operadla pred sebou a bočnú stenu. Bol pevne pripútaný, ale sedadlá v biznis sekcii nemajú také rozstupy ako sedadlá v prvej triede. Trhavé pohyby vyvolané zotrvačnou silou pri prudkom páde a náraze lietadla boli pre slabších a vyšších pasažierov smrteľné. Doplatil na to každý, koho hlava zasiahla sedadlo pred ním. Toto je jedno z troch takých úmrtí.“ Ukáže na zvyšnú časť biznis triedy, kde je ďalších sedem cestujúcich stále na svojich sedadlách. „Máme tu štyroch ďalších, ktorí žijú, ale sú v bezvedomí. Ich stav nevidím optimisticky. S jedným by som nehýbala vôbec. Traja sú značne pomliaždení, ale mohli by sa z toho dostať, ak sa nám ich podarí dopraviť do nemocnice.“

„Dobre. Vďaka, pani doktorka.“

„Sabrina.“

„Nick Stone.“ Podáme si ruky, zoznamuje sa aj s Jillian a Harper.

„Chcela som ti to ukázať,“ hovorí Sabrina, „lebo všetci sme pravdepodobne utrpeli podobný úraz hlavy. Je nevyhnutné, aby mali všetci preživiší tlak v normálnom rozmedzí. Ktokoľvek z nás môže mať asymptomatickú traumu hlavy, ktorá môže vyústiť do cievej mozgovej príhody alebo cerebrálneho krvácania vtedy, keď sa rozčúlíme alebo vykonáme nejakú fyzickú námahu.“

„To je dobré vedieť.“ Čo teraz? Tri ženy sa na ňu dívajú s očakávaním a striehnu na ďalšie pokyny.

Moja prvá myšlienka sa týka hlavnej časti lietadla. Ak biznis trieda dopadla takto biedne, nedokážem si ani len predstaviť, ako vyzerá ekonomická trieda, v ktorej sú sedadlá ešte bližšie pri sebe, a teda trhavé pohyby pri rozlomení sa a páde lietadla boli určite ešte fatálnejšie. Ak sú v zadnej polovici lietadla nažive ešte nejakí ľudia, budú nevyhnutne potrebovať výraznú pomoc.

„Musíme nájsť zvyšok lietadla.“

Prázdne pohľady.

Zameriam sa na Jillian. „Existuje nejaký spôsob, ako by sme mohli tých ľudí kontaktovať?“

Pokrúti záporne hlavou, vyzerá popletená. „Telefón je hluchý.“
Telefón. „A čo tvoj mobil? Poznáš sa s personálom v zadnej časti?
Máš ich čísla?“

„Mám.“ Jillian vyberie mobil a zapne ho. „Žiadny signál.“

Ani s mojím telefónom nemáme šťastie.

„Bývam v Heidelbergu,“ hovorí Sabrina. „Možno... Nie, ani ja nemám signál.“

„Ja mám EE,“ povie Harper, ale ani ona tu nechytá svoju sieť.

„V poriadku,“ hovorím, „pôjdem sa po nich poobzerať.“

„Idem s tebou,“ vyhlási Harper.

Hlási sa aj Jillian, ale nakoniec sa zhodneme na tom, že by mala zostať s cestujúcimi dovtedy, kým nepríde pomoc. Zatiaľ čo Harper zbiera nejaké zásoby, všimnem si mladého, asi tridsaťročného Ázijčana, ktorý sedí v biznis triede zhrbený nad rozsvietenou obrazovkou laptopu, ktorá v tmavej kabíne jasno žiari.

„Zdravím.“

Pozrie sa na mňa, rýchlo si ma premeria pohľadom a pokračuje v písaní.

„Musíte vyjsť von z lietadla.“

„Prečo?“ Ani sa nenamáha zdvihnúť hlavu.

Drepnem si, aby som mu videl do očí, a prehovorím tichším hlasom: „Na zemi je to bezpečnejšie. Lietadlo je zatiaľ stabilné, ale podopreté stromami, ktoré sa môžu každú chvíľu uhnúť. Mohli by sme prudko padnúť na zem alebo sa prevrátiť.“ Ukážem na potrhaný kov za ním, na ktorom stále prskajú iskry. „A hrozí požiar. Nie sme si istí, či je tu bezpečne.“

„Žiadny požiar nehrozí,“ povie, pritom stále ťuká do klávesnice, očami rýchlo pohybuje zo strany na stranu. „Musím toto dokončiť.“

Mám dojem, že jeho TPS protokol môže teraz počkať. Ale Harper mi podáva fľašu s vodou a ja sa rozhodnem vstupovať len do takých súbojov, ktoré môžem vyhrať.

„Nezabudnite,“ hovorí Sabrina, „že akákoľvek zbytočná námaha môže byť fatálna. Nemusí vás nič bolieť, ale váš život môže byť ohrozený.“

„Jasné.“

My odchádzame, Sabrina pristupuje k mladému Ázijčanovi a začne sa s ním potichu rozprávať. Kým sa dostaneme k východu, tí dvaja na seba už prakticky kričia. Nie ako lekárka a pacient. Poznajú sa. Niečo mi na tej scéne neseďí, ale nateraz to púšťam z hlavy.

Pri spodnej časti šmýkačky sú traja ľudia. Niektorí ležia skrútení na zemi, iní sa opierajú o strom a všetci sa držia za hlavu. Ale z lietadla som ich videl odchádzať minimálne dva tucty. Kde sú všetci? Pozerám sa do lesa.

Pomaly začínam rozoznávať svetlá, hojdajúce sa medzi stromami, smerujúce od lietadla. Prúd ľudí rozptýlených v tme, niektorí bežia. Svetlá sú určite z batérií v mobiloch.

„Kam idú?“ vyslovím otázku, ktorá nie je určená nikomu konkrétnemu.

„Vy to nepočujete?“ pýta sa žena, sediaci na zemi hneď vedľa šmýkačky, a nezdvihne pritom hlavu z kolien.

Zostanem stáť, počúvam. A potom, v diaľke, to zrazu počujem. Výkriky. Ľudia volajú o pomoc.

4

Harper

Hustý anglický les je tmavý, osvetlený len matným polmesiacom zaveseným nad zhlukom svetiel z mobilných telefónov, ktoré prebleskujú pomedzi stromy vpredu pred nami. Tie biele svetlá sa mihajú v rukách bežiacich ľudí, voľne zosynchronizované so zvukom konárov praskajúcich pod ich nohami.

Horia mi nohy a pri každom kroku mi z panvy a spodnej časti brucha vystreľuje do celého tela vlna bolesti. V hlave mi stále znejú slová *cievna mozgová príhoda* a *cerebrálne krvácanie* spolu s doktorkiným varovaním *akákoľvek zbytočná námaha môže byť fatálna*.

Musím zastaviť. Zdržiavam Nicka, viem to. Bez slova zostanem stáť a opriem sa dľaňami o kolená. Zúfalo sa snažím lapať po dychu.

Nick vedľa mňa náhle zastaví, šmykne sa na klzkom lesnom povrchu. „Si v poriadku?“

„V pohode,“ hovorím svojim nohavičkám. „Potrebujem sa len vydýchať. Pokračuj. Doženiem ťa.“

„Doktorka povedala, že...“

„Ja viem. Je mi dobre.“

„Krúti sa ti hlava?“

„Nie. Som v poriadku.“ Pozriem sa hore naňho. „Keď toto prežijem, kúpim si permanentku do fitka a budem cvičiť každý deň. A žiadny alkohol, až kým nezabehnem päť kilometrov bez zastavenia.“

„Ak to tu prežijeme, prvá vec, ktorú urobím, bude to, že si objednam poriadny drink.“

„Skvelý postreh. Keď to počujem, už teraz sa chcem rozbehnúť do posilňovne.“

Nick sa sústredene pozerá na svetielka za stromami, ktoré sa ako roj svätóžánskych mušiek začali približovať k niečomu, čo ja ešte nevidím. Jeho tvár je teraz stelesnená koncentrácia. Zaujímalo by ma, aké má

asi povolanie. Robí niečo podobné ako teraz? Krízový manažment? Je v tom naozaj dobrý. Pokojne a s istotou dokáže druhým povedať, čo majú robiť. Ja to neviem. Som zvedavá, v čom je ešte iný a či máme niečo spoločné.

„Som pripravená,“ hovorím a obaja pokračujeme v chôdzi, tentoraz trochu pomalšie. O niekoľko minút neskôr les ustupuje otvorenému priestoru.

Nič by ma nedokázalo pripraviť na to, čo teraz vidím.

Asi dvadsať ľudí stojí tesne vedľa seba hneď za hranicou lesa, na brehu jazera, ktoré sa tiahne až k obzoru, s koncom v nedohľadne. Ale to, čo ma desí, je vec dvíhajúca sa z jazera asi pätnásť metrov do výšky. Zubatá tmná diera ako tlama obrovskej ryby. Odkrytý predný koniec hlavnej časti lietadla, odlomený zhruba tam, kde sa začínajú krídla. Z prednej časti priestoru pre cestujúcich sa na nás díva jeden rad sedadiel, ale všetky sú prázdne.

Chvost lietadla leží zrejme na dne jazera. Čím je lietadlo v strede podopreté? Čo drží odtrhnutý koniec nad vodou? Podvozok? Motory? Nech je to čokoľvek, povoľuje to. Spodná hrana roztrhnutého trupu je šesť metrov pod vodou a každou sekundou sa ponára stále nižšie.

Na polovicu novembra je dosť chladno. Z môjho dychu sa tvorí biely oblak pary. Voda v jazere musí byť ľadová.

Vnútri lietadla sa niečo pohlo. Hore uličkou vybehne plešatý muž, ale nad zrázom sa zastaví. Rukami zvierá operadlo sedadla, pozerá dolu, tvár má bielu od strachu, rozhoduje sa, snaží nabrat' odvahu a skočiť. Nieкто iný rozhodne zaňho. Zozadu doňho narazí statný mladší muž a spolu padajú cez okraj. Druhý muž sa nohou zachytí o skrútený kov. Stočí sa a padá do vody v neprirodzenom uhle, pričom míňa prvého muža. Ich pád strháva moju pozornosť na vodu. Uvedomujem si, že sú v nej ďalší dvaja ľudia, ktorí šliapu vodu a plávajú k brehu. Ďalší, ktorým sa to už podarilo, sa na suchu chýlia k sebe a celí mokri sa trasú. Pristúpim bližšie a z krátkych útržkov trasľavých výpovedí sa snažím rozoznať, čo sa stalo.

Padali sme dozadu a narazili sme na vodu.

Tá sila... Myslel som si, že ma pretlačí cez sedadlo.